

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył od dnia 1 stycznia 2017 roku rentę rodzinną dla A. M. po mężu M. M. (1).

Do ustalenia podstawy wymiaru renty osoby zmarłej przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osoby zmarłej z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1972 roku do 2009 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósłby 57,50%.

Podstawa wymiaru renty osoby zmarłej została obliczona przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru 57,50% przez kwotę bazową – 2.974,69 zł, i wynosiłaby 1.710,45 zł.

Zakład uwzględnił 28 lat 4 miesiące i 18 dni okresów składkowych oraz 3 lata 2 miesiące i 10 dni okresów nieskładkowych.

Wysokość renty osoby zmarłej wynosi 1.381,86 zł i stanowi sumę następujących wartości:

$$24\% \times 2.974,69 \text{ zł} = 713,93 \text{ zł}$$

$$(340 \times 1,3\%) : 12 \times 1.710,45 \text{ zł} = 629,96 \text{ zł}$$

$$(38 \times 0,7) : 12 \times 1.710,45 \text{ zł} = 37,97 \text{ zł}$$

Po kolejnych waloryzacjach renta wyniosłaby 1.496,12 zł.

Renta rodzinna dla jednej osoby uprawnionej wynosi 85% świadczenia osoby zmarłej. Od 28 lutego 2016 roku renta rodzinna wynosiła 1.271,70 zł (85% x 1.496,12 zł).

Od 1 marca 2016 roku renta rodzinna po waloryzacji wyniosła 1.274,75 zł (1.271,70 zł x 100,24%).

Do renty rodzinnej przysługuje dodatek pielęgnacyjny w wysokości 208,67 zł.

Zakład wskazał, iż przeliczył podstawę wymiaru świadczenia przyjmując zarobki zastępcze za okres pracy M. M. (1) na eksporcie od 1 stycznia 1983 roku do 2 sierpnia 1983 roku na podstawie kart wynagrodzeń z (...) i dokonał korekty roku 1984 z tytułu zatrudnienia w (...) oraz stażu z uwzględnieniem urlopu bezpłatnego od 12 listopada 1984 roku do 30 listopada 1984 roku.

Zakład nie uwzględnił okresu zatrudnienia M. M. (1) od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 1995 roku w (...) ponieważ w świadectwie pracy z dnia 31 marca 1995 roku brak jest informacji o okresach nieskładkowych.

Zakład wskazał, iż kwoty nadpłacone za okres od 28 lutego 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku nie podlegają zwrotowi.

W odwołaniu od powyższej decyzji A. M. wniosła o wyjaśnienie, czy słusznym było przyjęcie podstawy wymiaru na podstawie zarobków z 20 lat, czy świadczenie jej wypłacane zawiera dodatek pielęgnacyjny, jakie nadpłacone kwoty nie podlegają zwrotowi, dlaczego nie dokonano przeliczenia od daty złożenia wniosku, dlaczego nie zaliczono okresu prowadzenia działalności gospodarczej do 30 marca 2010 roku.

Wniosła o ponowne sprawdzenie czy wszystkie okresy zatrudnienia męża i najlepsze zarobki zostały wzięte pod uwagę przy obliczaniu renty rodzinnej.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik ZUS wniosł o jego oddalenie.

W piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2017 roku ubezpieczona podała, iż ZUS zatwierdził pracę eksportową od 1 stycznia 1983 roku do 2 sierpnia 1983 roku, do renty ma przyznany dodatek pielęgnacyjny.

Podawała, iż nadal nie zaliczono okresu pracy od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 2013 roku oraz iż w okresie od 25 października 1976 roku 31 grudnia 1978 roku, od 5 listopada 1989 roku do 23 maja 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 14 listopada 1991 roku zarobki jej męża były wyższe niż wynagrodzenie minimalne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2016 roku A. M. złożyła wniosek o rentę rodzinną po mężu M. M. (1), zmarłym w dniu 28 lutego 2016 roku.

M. M. (1) miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 20 lutego 2013 roku.

(wniosek – k.1-5 akt ZUS, odpis aktu zgonu – k.12 akt ZUS, decyzja – k.67 akt ZUS dotyczących przyznania renty M. M.)

Ustalając wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1972 roku do 2008 roku, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 58,13%. Podstawa wymiaru pomnożona przez kwotę bazową (2.974,69 zł) wyniosła 1.798,36 zł.

Do ustalenia wysokości renty Zakład przyjął okresy składkowe w wymiarze 32 lat 3 miesięcy i 17 dni (387 miesięcy) i okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lat 8 miesięcy i 15 dni (32 miesiące).

(decyzja – k.67 akt ZUS dotyczących przyznania renty M. M.)

Od 1 stycznia 1999 roku do 31 marca 2000 roku M. M. (1) podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

(potwierdzenie – k.14 akt ZUS)

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 roku Zakład przyznał ubezpieczonej prawo o renty rodzinnej od dnia 28 lutego 2016 roku, od daty śmierci M. M. (1).

Organ wskazał, iż wysokość renty M. M. (1) wynosiła 1.505,87 zł, renta rodzinna dla jednej osoby uprawnionej, stanowiąca 85% renty wynosi 1.2836 zł.

Do renty rodzinnej przysługuje zasiłek pielęgnacyjny w kwocie 208,67 zł.

Zakład nie uwzględnił okresu urlopu bezpłatnego od 3 sierpnia 1983 roku do 15 października 1983 roku, okresu zatrudnienia od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 1995 roku w (...), ponieważ w świadectwie pracy z dnia 31 marca 1995 roku brak jest informacji o okresach nieskładkowych. Za okres od 23 sierpnia 1971 roku do 30 lipca 1973 roku, od 19 września 1973 roku do 27 października 1974 roku, od 25 października 1976 roku do 31 grudnia 1978 roku, od 6 listopada 1989 roku do 23 maja 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 14 listopada 1991 roku, wobec braku zaświadczeń o wynagrodzeniu, przyjęto wynagrodzenie minimalne.

(decyzja – k.22 akt ZUS)

W dniu 14 czerwca 2016 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie renty rodzinnej.

(wniosek – k.25 akt ZUS)

Po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonej Zakład wydał w dniu 2 stycznia 2017 roku zaskarżoną decyzję.

W okresie od 6 listopada 1989 roku do 31 marca 1995 roku M. M. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawca, magazynier.

M. M. (1) w okresie zatrudnienia nie korzystał z urlopu bezpłatnego. Nie otrzymał również zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego.

(świadczenie pracy – k.28 akt ZUS)

Świadczenie pracy z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wystawiła M. M. (1) A. B. jako wicedyrektor. A. B. wypełniła pismem maszynowym formularz świadectwa pracy. W punkcie 7 świadectwa pracy dotyczącym otrzymywania zasiłku chorobowego wpisała wielokrotnie znak (...).

Znak (...) został wpisany również w rubrykach dotyczących: uzyskania dodatkowych kwalifikacji, korzystania z urlopu bezpłatnego, korzystania z urlopu wychowawczego, wykorzystania zwolnienia z pracy, odbywania zasadniczej służby wojskowej, otrzymania odszkodowania w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia.

Znak (...) A. B. wpisywała w punkty formularza, które nie dotyczyły M. M. (1). W punkcie 7 świadectwa pisała znak (...) co oznacza, że M. M. (1) nie korzystał ze zwolnień lekarskich.

(zeznania świadka A. B. min.00:09:00-00:20:35 protokół z 18.09.2017 r., świadectwo pracy – k.28 akt ZUS)

W wyniku błędnego działania aplikacji Zakład ustalając wysokość renty rodzinnej dla ubezpieczonej od dnia 28 lutego 2016 roku prawidłowo wyliczył kwotę świadczenia zmarłego, ale błędnie wyliczył kwotę renty rodzinnej. Wyplacona ubezpieczonej za okres od 28 lutego 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku renta rodzinna została zawyżona o kwotę 83,68 zł.

Ubezpieczona nie została zobowiązana do zwrotu tej kwoty.

(notatka w sprawie nadpłaty – k.76, wniosek – k.78 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci wniosku o rentę, decyzji ZUS, potwierdzenia okresów ubezpieczenia. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała tych dokumentów.

W toku postępowania organ rentowy zakwestionował świadectwo pracy wydane przez Przedsiębiorstwo (...) w Ł. z powodu braku informacji co do okresów nieskładkowych od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 1995 roku i nie zaliczył tego okresu zatrudnienia. Sąd celem ustalenia czy M. M. (1) w okresie po 15 listopada 1991 roku do końca zatrudnienia korzystał ze zwolnień lekarskich Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka A. B. wystawiającej ten dokument. Z zeznań świadka wynika, iż skoro w druku świadectwa pracy w punkcie dotyczącym zasiłków chorobowych wpisała znak (...) to M. M. (1) nie korzystał z tych świadczeń. Zeznania świadka w ocenie Sądu są wiarygodne. Świadek znak (...) wpisywała także w innych punktach świadectwa pracy jako nie dotyczących M. M. (1). Okoliczność, iż świadek zeznała, że nie pamięta czy M. M. (1) korzystał ze zwolnień lekarskich nie skutkuje uznaniem zeznań świadka w tym zakresie za niewiarygodne. Trudno bowiem przyjąć, iż świadek po ponad 20 latach od zakończenia pracy przez pracownika będzie pamiętała czy korzystał on ze zwolnień lekarskich. Natomiast świadek jednoznacznie wskazała, iż wpisanie znaku (...) oznacza, że M. M. (1) nie był na zwolnieniu lekarskim.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art.114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.1383), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń

zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Możliwość wzruszenia decyzji rentowych polega przede wszystkim na niwelowaniu tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygania o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent albo zaniedbań samych ubezpieczonych wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych.

Niezbędnym warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest powołanie nowych dowodów lub wskazanie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji rentowej, które mogą mieć wpływ na istnienie tego prawa. Prawo do świadczenia należy ustalić ponownie (na wniosek zainteresowanego albo z urzędu), jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody albo ujawnione okoliczności wskazujące na błędność decyzji. Zwrot „nowy dowód” obejmuje zarówno przypadki ujawnienia dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, jak i sytuacje zgłoszenia dowodów uzyskanych po wydaniu decyzji, pod warunkiem że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem. Zwrot „ujawnione okoliczności” oznacza zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, czyli nie tylko fakty, których ustalenie warunkuje wydanie decyzji, lecz także wszelkie zachowania uczestników postępowania w sprawie ustalania prawa. Należy więc przyjąć, że „ujawnione okoliczności” to określane w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie uprawnień ubezpieczeniowych oraz uchybienia normom prawa materialnego lub/i procesowego wpływające na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego (Jankowska Karina, Jędrasik-Jankowska Inetta, Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (w:) Prawo do emerytury. Komentarz do ustaw z orzecznictwem, komentarz do art.114).

Zgodnie z treścią art.15 ust.1 ww. ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust.6 i art.176. Natomiast stosownie do brzmienia ust.2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust.6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust.3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust.5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art.19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art.111 ust.2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237 poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku, III AUa 105/97).

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art.473 k.p.c. i sprawie, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy możliwym jest doliczenie do stażu pracy M. M. (1) okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 1995 roku. Powyższe ustalenie przekładałoby się na wysokość należnego ubezpieczonej świadczenia.

Organ rentowy odmówił zaliczenia tego okresu zatrudnienia wskazując, iż brak jest informacji czy w spornym okresie M. M. (1) miał wypłacony zasiłek chorobowy.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią art.5 ust. 1 ww. ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się z zastrzeżeniem ust. 2-5, następujące okresy:

- 1) składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

Okresami składkowymi jest okres ubezpieczenia (art.6 ust.1 punkt 1 ww. ustawy), który został zdefiniowany jako okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, o jakim mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych (art.4 punkt 5 ww. ustawy). Okresy nieskładkowe to m.in. okresy pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wypłaconego na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zasiłków z ubezpieczenia społecznego: chorobowego lub opiekuńczego (art.7 punkt 1 a i b ww. ustawy).

Z ustaleń Sądu wynika, iż M. M. (1) w całym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. nie pobierał wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, nie pobierał zasiłku chorobowego ani opiekuńczego z ubezpieczenia społecznego. Zatem cały okres zatrudnienia od 6 listopada 1989 roku do 31 marca 1995 roku powinien być uwzględniony przy ustalaniu prawa do renty jako okres składkowy. Okoliczność ta wynika nie tylko z treści wydanego M. M. (1) świadectwa pracy, ale także zeznań świadka A. B., która podpisała świadectwo pracy. Świadek zeznała, iż „jeśli nic nie wskazała, to znaczy że nie było zwolnień lekarskich”.

Zaliczenie spornego okresu zatrudnienia od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 1995 roku jako okresu składkowego będzie miało wpływ na wysokość renty rodzinnej, która jest obliczana na zasadach określonych w art.62 i art.73 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach.

W toku postępowania ubezpieczona zgłaszała zastrzeżenia co do wysokości renty rodzinnej, jednak nie sprecyzowała swojego stanowiska ani nie składała żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie.

W piśmie z dnia 1 czerwca 2017 roku ubezpieczona podała, iż ZUS zatwierdził pracę eksportową od 1 stycznia 1983 roku do 2 sierpnia 1983 roku oraz że do renty ma przyznany dodatek pielęgnacyjny.

Ubezpieczona podała, iż nadal nie zaliczono okresu pracy od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 2013 roku oraz iż w okresie od 25 października 1976 roku 31 grudnia 1978 roku, od 5 listopada 1989 roku do 23 maja 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 14 listopada 1991 roku a zarobki jej męża były wyższe niż wynagrodzenie minimalne.

Stosownie do treści art.15 ust.2a ww. ustawy jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Na okoliczność osiągnięcia przez M. M. (1) wynagrodzenia w ww. okresie (od 25 października 1976 roku 31 grudnia 1978 roku, od 5 listopada 1989 roku do 23 maja 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 14 listopada 1991 roku) wyższego niż minimalne ubezpieczona nie przedłożyła żadnych dowodów.

Przy ustaleniu wysokości świadczenia nie jest dopuszczalne ustalenie średniego wynagrodzenia za dany okres czy też przyjęcia, że ubezpieczony M. M. (1) otrzymywał wynagrodzenie o określonej kwocie wyższe. Ww. ustawa o emeryturach i rentach obliguje do ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczeń w oparciu o dowody pozwalające ponad wszelką wątpliwość zrekonstruować wysokość uzyskiwanego wynagrodzenia przez ubezpieczonego. Chodzi tu o konkretne wynagrodzenie, a nie o odtworzenie pułapu wynagrodzenia.

Należy także wyjaśnić, iż Zakład przeliczył wysokość renty rodzinnej od dnia 1 stycznia 2017 roku, a nie od pierwszego dnia miesiąca w którym ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie (od 1 czerwca 2016 roku). Zakład ustalił, iż na skutek błędu aplikacji do obliczania świadczeń, początkowo do ustalenia świadczenia M. M. (1) przyjęto zawyżony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 58,13% i tym samym ubezpieczonej za okres od 28 lutego 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku została wypłacona renta rodzinna w wysokości o 83,68 zł wyższa niż należna. Okoliczność ta stanowiła podstawę do przeliczenia renty rodzinnej zgodnie z nowym ustalonym wskaźnikiem podstawy wymiaru na 57,50%, od 1 stycznia 2017 roku.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję tylko w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do przeliczenia świadczenia przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia M. M. (1) w Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 15 listopada 1991 roku do 31 marca 1995 roku w pełnym wymiarze czasu pracy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98§1 i 3 k.p.c.

W toku postępowania ubezpieczona była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, która złożyła wniosek o zwrot kosztów oświadczając, iż nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.

Koszty procesu w niniejszej sprawie to wynagrodzenie pełnomocnika ubezpieczonej, którego wysokość w kwocie 110,70 zł została ustalona na podstawie §15 ust.2 w zw. z §4 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonej.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

3. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w przypadku złożenia apelacji.

15 stycznia 2018 roku